

Matka
Józefa Hałacińska

**Joanna Ewa
Hałacińska,**
później **Matka Józefa,**
urodziła się *5 maja 1867 r.*
we wsi *Bulowice-Morgi*
jako drugie z sześciorga
dzieci Jana Hałata i Teresy
ze Stuglików.
W rodzinnej wsi również
została ochrzczona i
ukończyła czteroklasową
szkołę ludową i niedzielną.

W domu Joanny od zawsze panowała religijna atmosfera - matka uczyła ją nabożeństwa do Męki Pana Jezusa i Matki Bożej Bolesnej, czczono wizerunek Jezusa Ukrzyżowanego, a co piątek wspólnie przeżywano Jego śmierć. W wieku 12 lat przystąpiła do Komunii Świętej i sakramentu pokuty.

W 1880 roku zmarł jej ojciec. Jego ostatnie słowa „*Ja na łóżku umierać nie mogę, bo Pan Jezus na krzyżu umierał*” były dla niej jak autentyczne świadectwo wiary.

Po śmierci ojca przejęła obowiązek pomocy matce w gospodarstwie.

Powołanie

Decyzję o wstąpieniu do zakonu podjęła, gdy miała 20 lat (14 maja 1887 r.) wybierając klauzurowy **Zakon Sióstr Kapucynek w Kętach**. Rok później – 15 września 1888 r. - Joanna otrzymała wewnętrzny nakaz założenia nowego zgromadzenia - miało ono *czcić Mękę Pańską* i poprzez modlitwę i umartwienie *dziękować Bogu i wynagradzać go za grzechy całego świata*.

Przełożeni siostry – matka
Maria Łempicka i bł. o.
Honorat Koźmiński -
zrozumieli ten nakaz i
przenieśli siostrę do
**Zgromadzenia Sióstr
Serafitek w Zakroczymiu**
(gdzie spędziła 30 lat).
Spodziewali się, że zaspoko-
i ideały Joanny.

Przy okazji przenosin nastąpiła
dość przypadkowa zmiana
nazwiska Joanny z Hałat na
Hałacińska. Nastąpiło to ze
względów bezpieczeństwa przy
przemeldowywaniu się w
Kongresówce.

Podczas swojego pobytu w Zgromadzeniu siostra Józefa Hałacińska otworzyła wiele nowych domów na terenie Galicji i pełniła w nich różne odpowiedzialne funkcje, m.in. była zastępczynią przełożonej generalnej, przełożoną domów, wśród sióstr cieszyła się dobrą opinią w poszukiwaniu nowej drogi.

Powołanie w powołaniu

Przez lata pobytu w **Zgromadzeniu Sióstr Serafitek** towarzyszyło jej wewnętrzne przekonanie, że Bóg wzywa ją do oddania się szerzeniu kultu Męki Pańskiej. Za radą spowiedników i teologów udała się z tą sprawą do **biskupa krakowskiego, Adama księcia Sapiehy**, który polecił jej skierować prośbę do Stolicy Apostolskiej o pozwolenie na założenie nowego zgromadzenia. W odpowiedzi na złożoną w **styczniu 1918 roku** prośbę siostry Hałacińskiej, watykańska Kongregacja ds. zakonów już **13 lipca 1918 r.** wydała reskrypt, który *pozwolił na założenie Zgromadzenia Sióstr Męki Pana Naszego Jezusa Chrystusa.*

Od tego momentu siostra Hałacińska bezzwłocznie przystąpiła do organizowania nowego zgromadzenia.

Po przybyciu do Płocka w **1919 r.** zwróciła się do **bpa. Antoniego Juliana Nowowiejskiego** z prośbą o pozwolenie na *otwarcie domu na terenie diecezji płockiej.* Jeszcze we wrześniu tego roku za zgodą ordynariusza powstał **pierwszy dom Sióstr Pasjonistek przy ulicy Teatralnej 1 w Płocku.**

Służba Cierpiącemu Chrystusowi (2Kor 5,14)

Siostra Hałacińska wraz z pierwszymi kandydatkami rozpoczęła pracę w **Zakładzie Wychowawczym dla Chłopców im. Św. Józefa** należącym do płockiego towarzystwa dobroczynności.

Uprzywilejowanym obszarem działalności apostolskiej Matki Józefy a tym samym i nowo powstałego zgromadzenia stała się opieka nad sierotami, dziećmi opuszczonymi, praca wśród chorych i samotnych. Przez lata kierowania zgromadzeniem Matka otworzyła wiele domów opieki, przedszkoli i innych placówek, w których przychodząc z pomocą potrzebującym, służyła cierpiącemu na krzyżu Chrystusowi.

Jej szczególne charyzmaty, osobiste oddanie umęczonemu Chrystusowi oraz pokorna posługa miłosierdzia drugiemu człowiekowi sprawiły, że *do Zgromadzenia zaczęło wstępować coraz więcej kandydatek by podążać tą drogą.* Na przestrzeni 26 lat kierowania nowym zgromadzeniem wstąpiło do niego **206 sióstr** i zostało założonych **20 domów zakonnych.**

Oficjalnego aktu zatwierdzenia zgromadzenia na prawach diecezjalnych dokonał w 1921 r. **bp. A. J. Nowowiejski.** Odtąd ważną troską Matki Założycielki było opracowanie konstytucji, które miały określać strukturę zgromadzenia oraz sposób życia sióstr. Pierwszy taki dokument uzyskał akceptację **Biskupa Płockiego w 1922 r.**

Matka Józefa Hałacińska podczas II Wojny Światowej

Lata II Wojny Światowej (1939-1945) okazały się czasem próby wiary dla Matki Hałacińskiej i jej zgromadzenia. Niemcy wywozili i więzili siostry w obozach koncentracyjnych, **zlikwidowali w 1941 r. dom generalny i nowicjat**, a także zamykali domy zakonne. Matka Józefa musiała się ukrywać przed Gestapo. Poszukiwana we wszystkich domach zgromadzenia, cudem uniknęła aresztowania.

W **1942 r.** zamieszkała w **Warszawie**, skąd kierowała rozproszonym zgromadzeniem.

W styczniu 1945 r. powróciła do świeżo odzyskanego domu generalnego w Płocku.

Dnia 3 lipca 1945 r. Matka Józefa Hałacińska złożyła urząd przełożonej generalnej w ręce nowo wybranej Matki Stanisławy Zebrowskiej. Odtąd jedynym jej zajęciem była modlitwa na której z niewielkimi przerwami spędzała całe dni.

Zmarła 9 lutego 1946 r.

W chwili śmierci odmawiała modlitwę brewiarzową, łącząc się z siostrami modlącymi się w kaplicy. W ten wymowny sposób potwierdziło się, że *całe jej życie wypełnione było modlitwą, aż po ostatni jego moment.*

Ciało Matki Józefy
Hałacińskiej zostało złożone
na cmentarzu na ulicy
Kobylińskiego.

Wyryte na grobowcu słowa
„**Miłość Ukrzyżowanego**”
przynaglała ją, stanowiły
streszczenie i dopełnienie
całego jej życia.

18 listopada 2006 r. doczesne
szczątki Matki Józefy zostały
przeniesione z cmentarza do
kościola św. Bartłomieja w
Płocku.

